

Aničke sa najskôr chcelo kričať o pomoc. Šliapala vodu, točila sa bezmocne dookola a naberala dych, že zakričí. Ale vydala zo seba iba tiché zúfale vzdychy. Napriek všetkej hrôze si totiž uvedomila jednu dôležitú vec. Ešte stále chcela byť dokonalá potápačka. A keby si teraz nevedela rady, určite by jej všetci nabudúce hovorili, nech si dáva pozor, nech nepláva príliš ďaleko, alebo by ju ani nenechali potápať sa samotnú.

A tak sa z toho medúzového obklúčenia nejako musela dostať sama.

Najprv si pomyslela, že jej nezostáva, než medzi medúzami jednoducho preplávať a nechať sa znova popáliť, čo bola ale desivá predstava. Skúsila teda okolo seba špliechať vodu v nádeji, že medúzy odplávajú. Ani to sa nestalo. Kdeže, Aničke sa dokonca zdalo, že sa okolo nej ten fialový kruh sťahuje užšie a užšie. A vtom jej napadlo jednoducho riešenie. Proste medúzy bez dýchania do rúrky podpláva.

Anička sa nadýchla, predklonila sa a z celej sily sa ponorila pod vodu. Ešte nikdy neplávala v mori tak hlboko a tak dlho. Ale keď sa opäť vynorila, bola zachránená! Medúzy zostali ďaleko za ňou.

Prešťastná Anička pomaly plávala k brehu. Už cítila, aká je zoslabnutá, a medúzim dotyk na zápästí ukrutne páliť.

Má o ňom povedať rodičom?

Najradšej by to prezradila. Postáždžovala by sa, a zároveň by sa pochválila, ako z toho obklúčenia vyviazla. Lenže čo keby sa o ňu aj tak báli? Nie, Anička sa rozhodla, že im o medúzach nič nepovie.

Doplávala k brehu. Po horúcom bielom piesku došla